

Homilija mariborskega nadškofa metropolita ob posvetitvi cerkve sv. Leopolda Mandiča v župniji Ptuj Sv. Ožbalt, 12. maja 2019

Dragi sobratje duhovniki, drage redovnice in redovniki, dragi bratje in sestre!

Zbrali smo se, da posvetimo cerkev sv. Leopolda Mandiča, v kateri se že od 1997 leta redno vsako nedeljo daruje sv. daritev. Danes želimo to cerkev posvetiti in jo v polnosti izročiti sovjemu poslanstvu.

Kralj Salamon je ob posvetitvi prvega templja izjavil: »Glej, nebo in nebesa te ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sezidal!«

V SZ je veljalo, da si je Bog postavil bivališče samo v svetem mestu Jeruzalem. Zato so ljudje ob pashi in drugih velikih praznikih romali v tempelj k molitvi.

Jezus pa nas uči, da je Božji tempelj človekovo srce. Ko govori o sebi in svojem Očetu pravi: »Prišla bova k njemu in prebivala pri njem« (prim. Jn 14,23). To misel še potem podkrepi apostol Pavel, ko pravi: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj« (prim. 1 Kor 3,16).

Jezus pa nam tudi govori: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, sem sredi med njimi« (prim. Mt 18,20).

Tukaj je nakazan pomen cerkve, kot stavbe, kot prostora. Jezus nas ne odrešuje ločeno drug od drugega, kajti prišel je, da bi oblikoval ljudstvo, skupnost, občestvo z njim in med seboj.

V zadnji knjigi SP, v knjigi Razodetja beremo: »Glej, prebivališče Boga med ljudmi. In prebival bo z njimi, oni bodo njegovo ljudstvo in Bog sam bo z njimi, njihov Bog!« (Raz 21,3).

Tako so naše cerkve, naša svetišča, kraj njegove navzočnosti na zemlji. Ta svetišča so odraz Cerkev, pisane z veliko začetnico: to je ljudstvo odrešenih, ki je z Bogom povezano po veri in zakramentih. To občestvo pa potrebuje, kraj kjer se zbere, kjer lahko kliče Boga za Očeta, kjer odmeva Božja beseda in se obhaja evharistija.

Cerkev, kot zgradba, ki je zgrajena iz kamnov, ki so zloženi drug na drugega; te stene obkrožajo oltar, predstavlja Kristusa, trpečega in vstalega. Apostol Peter temu daje poseben, simboličen pomen, ko pravi, da smo vsi mi živi kamni, ki sestavljamo duhovno stavbo.

Slovesnost posvetitve te cerkve je priložnost, da se Bogu zahvalimo za vse duhovne darove, ki jih prejemo po naših cerkvah.

Na misel mi prihaja očak Jakob, ki je vzkliknil, ko je v sanjah videl lestev, ki je povezovala nebo in zemljo in angele, ki so hodili po njej gor in dol. Tu vidim simbol božje hiše: »To ni nič drugega, kakor hiša Božja in vrata nebeška!« To je ravno tisto, kar to stavbo dela drugačno od drugih. Tu v cerkvi biva v evharistiji učlovečeni Bog. Če kaj, je potrebno ohranjati čut o svetosti tega kraja. To se pokaže, kako vanjo stopamo, kako se v njej obnašamo in gibljemo in kako jo zapuščamo.

Svetišča, v katerih se zbiramo, nas vabijo, da stopimo na pot, ki nas vodi k Bogu. Na tej poti začutimo bogastvo življenja z Bogom, ki osmisli vse naše delo in skrbi.

Namen in smisel vsake cerkve je, kot pravi naš blaženi A.M. Slomšek, da kristjane združuje v občestvo in jih povezuje z Bogom.

Od tod tečejo sedmeri studenci milosti Božje k nam: od tod pride duhovno življenje do vsakega doma.

Od cerkve se širi po hribih in dolinah veselje in Božja navzočnost.

Mnogim danes obisk bogoslužja, zlasti svete maše, ne pomeni več veliko in ne čutijo potrebe, da bi tu zajemali duhovno hrano za svoje življenje ali pa ne znajo več povezati svetišča z vsakdanjim življenjem.

Slomšek nas spominja, da je tudi naš dom svetišče, to pa je lahko samo takrat, ko se duhovno življenje prenaša iz cerkve v naš dom, v naše družine in naše življenje.

Ob posvetitvi te cerkve se želim zahvaliti vsem, ki so to cerkev zgradili, vsem dobrotnikom, ki so s svojimi darovi prispevali, da smo lahko prišli do tega dneva, da jo posvetimo in v polnosti izročimo sovjemu poslanstvu.

Zahvala patrom kapucinom in pobudniku gradnje te cerkve p. Vinku Škafarju, »motorju« izvedbe te gradnje že pokojnemu g. Francu Obranu, arhitektu te cerkve g. Jožetu Marinku, ki ima občutek za lepo, toplo in liturgično, zahvala tudi nadzorniku in izvajalcem del.

Zahvala tudi patrom minoritom, ki so sprejeli odločitev o posvetitvi te cerkve, še posebej p. Mateju Sentesu, ki je vse pripravljaj in usklajeval, da lahko danes obhajamo posvetitev te cerkve.

Hvala vsem vam, ki ste na kakršen koli način sodelovali in pripravljali današnji veliki dan.

Ta cerkev je posvečena sv. Leopoldu Mandiču, rojenemu leta 1866 v Hercegovnem in umrl v Padovi leta 1942. Njegovo poslanstvo je bila spovednica. Ljudje so množično prihaja k sv. spovedi, kajti privlačil jih je z nekim »nebeškim magnetizmom«, zavedal se je, da kot spovednik nastopa v Božjem imenu. Ljudje so kaj hitro začutili, da gre za svetega moža. Kolikim je pomagal, da so našli pot lepšega in polnejšega življenja. Njegov pogreb je bil »svetniški referendum«, kajti takoj so ga začeli častiti, kot svetnika, kot njega, ki jim je pomagal zopet najti pot k Bogu.

Danes že sveti papež Pavel VI je o Leopoldu Mandiču zapisal: »Svetost je dosegel prav z žrtvijo, povezano z delitvijo zakramenta sprave. Zahvalimo se Bogu, ki nam daje tako sijajen lik, ki na eni strani vabi nas duhovnike k opravljanju tako pomembne službe, vernike pa kliče, da je spoved tudi danes velik in neprecenljiv dar Božje previdnosti, izvor milosti in miru, šola krščanskega življenja, opora in pomoč v rasti naše vere...«

Sveti Leopold Mandič, ki prav danes praznuje, nam danes takole kliče: »Svet mine in njegovi viharji, njegove krivice in hudobije. Samo Bog je večin. Vsakogar bo poplašal, kakor si zasluži, zato je vredno ostati z njim v prijateljstvu. Tistih nekaj dni, ko tu prebivamo, delajmo dobro: ljubimo in si pomagajmo!«

Naj bo tudi novo posvečena cerkev v čast sv. Leopoldu Mandiču, kjer bodo odslej tudi relikvije tega svetnika, kraj, kjer bodo mnogi ljudje na novo našli pot k Bogu in zaživali nov in poglobljen odnos z njim.

Sv. Leopold Mandič je bil tudi veliki častilec Marije, ljubil jo je in trdno zaupal v njeno dobroto in močno priprošnjo.

V Mariji je Bog našel vredno prebivališče zaradi njene vere in predanosti Božji volji. Naj nas Marija uči in spremlja v naših prizadevanjih, da bomo mi sami postajali živa Cerkev, da se bo iz obličja žive skupnosti vernikov, žive Cerkve, vedno bolj odražala prisotnost Božjega Sina med nami.

Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit